

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. március 8-án.

János evangéliuma 14. rész 6. verse: „Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet...”

Kedves Testvéreim!

Sokféle kérdés fogalmazódik meg bennem mostanában, amikor az emberiség életére, törekvéseire tekintek, vagy éppen, ha szűkítem a kört, és a keresztyének, Krisztus követők életét nézem. Miért nem működik semmi normálisan? Miért nem tudunk egymással békességben és egyetértésben élni? Miért nem megy az embereknek az, hogy a saját maguk igazságát, saját maguk elveit esetleg hozzáigazítsák ahhoz, amit a többi ember képvisel? Sokféle kérdést tehetnék még fel, de azt hiszem, ennyi is elég ahhoz, hogy érzékeljük, a világ problémáit mi nem fogjuk tudni megoldani soha. Jézus a János evangéliumában, az úgynevezett búcsúbeszédében már nem tanítja a kívülállókat. Tudja, hogy a legfontosabb üzeneteket az övéinek, a tanítványainak kell elmondani. Tudja, hogyha ezek az emberek, ott tizenegyen, egy szándékkal fogják ugyanazt képviselni, akkor rajtuk keresztül meg fog majd változni az egész világ.

Az első kérdést, amit a ma felolvasott evangéliumi szakasz is feltesz, hogy hisszük-e mindazt, amit Jézus nekünk tanít? Komolyan vesszük-e mindazt, amit tőlünk kér? Elfogadjuk-e azt, hogy a tanítványi körben egyetlen alapelv van, ami működik, mégpedig a szeretet alapelve? Nem az, hogy nekem van-e igazam, vagy a másinak van-e igaza. Nem az, hogy miként gondolkodunk az élet kis és nagy elveiről, és azt én tudom-e jobban, vagy a másik tudja-e jobban. És nem is az az alapelv határozza meg a tanítványi kört, hogy a jövőre tekintve ki tudja a legjobban felvázolni azt az utat, amin majd járnunk kell, hogy azt én látom-e jobban, vagy a másik látja-e jobban. Jézus azt tanította, hogy „arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (János evangéliuma 13. rész 35. verse) Egyetlen alapelv van, a szeretet.

Azért pedig, hogy még csak véletlenül se jusson senkinek az eszébe az, hogy elkezdjen a tanítványi körben saját igazságról, életfilozófiáról meg jövőbeni elképzelésekről beszélni, Megváltónk egy nagyon rövid meghatározást adott: „én vagyok az út, az igazság és az élet”. Nem a tanítvány az igazodási pont. Nem a tanítvány az, aki a saját gondolataival majd életet ment. Nem a tanítvány az, aki tökéletes véleményt formál. Egyedül Jézus Krisztus az.

Elsőként tehát ez a rövid mondat, amit Jézus mond, hogy „én vagyok az út, az igazság és az élet”, ez óriási alázatra int. El tudom-e fogadni, a saját meggyőződésemmel szemben lévő isteni igazságot? Sőt, még tovább megyek. Tudom-e a saját meggyőződésemet úgy átformálni, hogy az az én meggyőződésemmé váljon?

Volt egyszer egy farizeus, akinek Saul volt a neve. Pontosan tudta, hogy egyetlen igazság létezik, mégpedig az, hogy a zsidók imádják az igaz Istent, és aki másként imádja, az istenkáromló. Pontosan tudta, hogy egyetlen út létezik, mégpedig az, amin ő jár, mert minden más út eltávolít Isten közeléből, és nem hozzá vezet. Pontosan tudta azt is, hogy örök élete csak akkor lesz, hogyha az örökkévaló Istent úgy követi, ahogyan azt az ősei elé adták. Ezt az igazságot pedig utolsó erejéig védte. Ha kellett, akkor végignézte annak a megkövezését, aki valami Jézust követett. Ha kellett, akkor börtönbe vetette ennek az örült szektának a tagjait. Ha kellett, akkor bosszúvágytól és haragtól elborult aggyal indult el más városokba is, hogy ott érvényt szerezzen az egyetlen igazságnak, az egyetlen útnak, és az egyetlen életnek. Aztán Damaszkusz felé haladva elé állt az a Jézus, akit üldözött. Mi lett volna a természetes reakció? Az, hogy mindent folytat tovább ugyanúgy. Meg volt az élete biztos alapja, amin járt, ugyan miért változtatott volna rajta? Azért, mert alázatos volt. Tudta, hogy Isten még akkor is mutathat jobb utat, hogyha ő ezt elképzelni sem tudja. Tudta, hogy Isten vezetheti másfelé, még akkor is, hogyha minden tökéletesnek tűnt. Alázat volt Saulban, hogy teljesen megalázza magát, és átvegyen valamit, ami nem az ő útja, nem az ő igazsága, nem az ő élete, de mégis az igazi út, az igazi igazság és az igazi élet. Ez lett aztán az ő végső meggyőződése.

Kedves Testvéreim! Enélkül az alázat nélkül nincsen megoldás. Az elmúlt héten mondta nekem valaki egy beszélgetésben, hogy én meg akarok változni. Nem akarok úgy élni tovább, mint eddig. És felolvasott egy ígét, ami a gondolatait meghatározta éppen: „Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a jóval a rosszat.” (Római levél 12. rész 21. verse) Lehet, hogy 30-40-50, vagy akár 60-70 éven keresztül haladtam egy úton, de ha az nem volt jó, akkor miért haladjak rajta tovább? Lehet, hogy voltak meggyőződéseim, amiből azt gondoltam, hogy nem engedhetek, vagy éppen most vannak olyan meggyőződéseim, amelyekből azt gondolom, hogy nem engedek, de ha az nem felel meg Jézusnak, akkor miért képviseljem azt tovább? Lehet, hogy éltem egy életet, ami szépnek és jónak tűnt, de ha az nem az örök életben folytatódó élet, akkor

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. március 8-án.

miért éljem ugyanígy tovább? Jézus azt mondta: „én vagyok az út, az igazság és az élet”. Vajon elengedem-e a saját gondolataimat? Vajon elfogadom ezt, ami a Krisztusé? Vajon engedem-e, hogy Ő formálja át a meggyőződésemet?

Jézus Krisztus az út! Ez pedig azt jelenti, hogy minden olyan út, ami nem egyeztethető össze Ővele, az nem vezet el minket a Mennyei Atyához. Mi az az életemben, ami nem felel meg Krisztus útjának? Az, hogy nem vagyok mindig becsületes? Hogy keresem a kiskapukat a szabályokon, hogy igyekszem kijátszani mindazt, amit csak lehet? Számomra mindig felemelő érzés, hogyha sportpályán azt látom, hogy a játékvezetői döntés ellenére valaki jelzi, hogy mi a helyes döntés, még akkor is, hogyha az számára és a csapata számára nem kedvező. Ez a tisztességes út, ez Krisztus útja. Azt is nagyon felemelőnek tartom, amikor valaki képes hátrébb lépni, képes bizonyos dolgokat elengedni, még akkor is, hogyha ez neki hátrányos, csak azért, hogy valaki más jusson előrébb. Ez ugyanis a másakra figyelés útja, ez a Krisztus útja. A sort pedig biztosan nagyon sokáig folytathatnám arról, hogy miként lehet úgy Krisztus útján haladni, hogy az látszólag nem előnyös nekem, látszólag nem jutok feljebb, de mégis ez vezet Isten felé.

Jézus Krisztus az út! És ez azt is jelenti, hogy egyetlen földi szereplő sem léphet ebbe a pozícióba. Egyetlen földi szereplő sem gondolhatja azt magáról, hogy majd ő fogja meghatározni a haladási irányt. Lehet, hogy ő dönt a világ legnagyobb hadseregének mozdulatai fölött. Lehet, hogy a kezében van óriási vagyon, vagy energiaforrás, vagy terület, vagy természeti gazdagság, vagy bármi más, ami értékes. Keresztyén szempontból nem lehet olyan személy, minden politikai, társadalmi, történelmi meggyőződéssel együtt sem, hogy Jézus Krisztus helyett mutassa számomra az utat. Jézus Krisztus az út!

Jézus Krisztus az igazság is. Sokszor hallom azt a mondatot, hogy „nincs igazság a földön”. Sokszor harcolunk mi is a vélt, vagy valós igazságunkért. Sokszor igyekszünk másokat is arról meggyőzni, ami szerintünk az igazság. Jézus pedig azt mondta, hogy Ő az igazság. Minden földi gondolat, eszme, vélemény, akkor válik igazsággá, hogyha megfelel Jézus Krisztus gondolatának, eszméjének, véleményének.

Számomra nem kérdés, és most hadd legyenek nagyon nyers, hogy nincsen olyan emberi vélekedés, amelyik ha nem számol Jézus Krisztussal, akkor az ne lenne istentelen. Istentelen minden olyan irány, minden olyan elv, minden társadalmi jelenség, amelyik nem Jézus Krisztust tartja a legfontosabbnak. Félreértés ne essék. Nem azt mondja, hogy Jézus Krisztus a legfontosabb, hanem Őt tartja a legfontosabbnak. Kimondom azt is, kedves testvéreim, hogy ma egyetlen országban sem látok, egyetlen olyan politikai tényezőt sem, amelyiket ne neveznék istentelennek. Kialakították ezek a tényezők a Krisztus nélküli elveket, a Krisztus nélküli utakat, a Krisztus nélküli életet. Nem akarom tovább feszíteni a húrt, mindössze csak összefoglalni: Jézus Krisztus az igazság!

És Jézus Krisztus az élet! Nagyon egyszerű itt is a mi hitünk és meggyőződésünk. Hadd idézzek csak néhány igét János apostoltól. „Ez a biznyságtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van.” (János első levele 5. rész 11 verse) „Aki hisz a Fiában, annak örök élete van...” (János evangéliuma 3. rész 36. verse) Jézus ezt mondta: „Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (János evangéliuma 5. rész 24. verse) Vagyis, aki Jézus Krisztusban hisz, annak örök élete van. Olyan élete, aminek senki nem vethet véget. Sem betegség, sem háború, sem semmi más.

Jézus Krisztus mondta: „Én vagyok az út, az igazság az élet”. Hisszük-e ezt így, teljesen? Hisszem-e mindezt? Hisszed-e ezt?

Ámen!